

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. Августа 1885.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 0. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жит.

Ево нас пред избором,

Треба л' ти рећи народе мој:
Сутра те чека преважан бој.

Где је та правда, која нам треба,
Хоће л' из земље доћи ил с неба,
То нико не зна, тајна је божа,
Који је судца свију велможа.
Ал тебе правда пита
И питат' сме,
Да ли ћеш слогом бити
Достојан ње.

Сети се само пре четир лета,
Оног намета.
И тад је било у твојој руци
Да нас мимођу садањи хуци.
Десетак људи не хтеше слогу,
То нашем праву подмету ногу.
А да си биро све чиста зрна,
Не би нам судба сад била црна.

Сад опет стоји у руци твојој,
Да бираш лека невољи својој;
Да не даш кукољ у чисто жито
Јер ето видиш шта од тог бива,
Још имаш доста челик синова,
А кукољ нек се пред тобом скрива.

Треба л' ти рећи, народе мој:
Сутра те чека преважан бој —
Српски се држи, јувачки стој.

Шетња по свету.

V.

Толико већ тумарам по Будимпешти, да ми већ и самом изгледа, као да сам и сам постао „нотабилитет“, а још ни на изложби нисам био? Срамота ме је, али шта ћу? Истину морам рећи, па макар ми иста натерала и румен стида на лице. То до душе нисам научио на нотабилитетској конференцији, јер тим се људима одавно следила крв, па је никаква сила не може откравити и на образ натерати, те им образ — боже опрости ми грехе, а ви, господо естетичари и проналазачи бар нечега „лепог“ у најновијем будапештанском програму, опростите ми неестетички израз — изгледа као да га је табак или варга учинио. Кад би се и живи образи на изложби излагали, онда би изложбена порота имала врашка посла, да савесно пресуди ко је многе изложене образе учинио: да ли варга или табак? Штета, што се и тако што не излаже, јер по томе могли би наши потомци најбоље да пресуде, у каквом смо ми моралном добу живели.

Него са изложбом мора рђаво да стоји, као и са нашом господом нотабилитетима. Долазе гости из Ческе, из далеке Француске и из свију других земаља, али нема гостију из саме земље. Што падне новаца од гостију из земље наше, то таман достигне, да се покрију трошкови око дочека и угошћења страних гостију, а откуда да се покрију други огромни трошкови? Али приређивачи изложбе су врло досетљиви људи. Они се знају не само показивати као чески пријатељи, не умеју само кокетирати са аустријским Немцима и бечким филистрима, не умеју само варати наивног старца Лесенса и друге Французе, како су они — Мађари — врло слободоумни, мал' не сви од реда рођени и сушти републиканци, него умеју се и довити, како да народ плати трошкове господског „сло-

бодоумља“ и „гостољубља.“ Тако је председник земаљске изложбе, државни секретар Матлековић, (по имену већ види се, да води своје порекло од Арпада још) послао на све сеоске и окружне бележнике распис, у којем апелује на њихов патриотизам и позива их да у својим општинама пораве „својим начином“, да би што више света дошло на изложбу!

То је врло лепо, што председник изложбе хоће посредством нотароша да „обавести“ свет, али с друге стране мора свако признати, да доста јадно стоји изложба, кад није кадра сама по себи да привлачи свет, него морају патриотични нотароши заћи од куће до куће као у очи избора. У осталом, то је средство у Угарској опробано, па кад помаже при изборима. ваљда ће и земаљску изложбу извући из дефицита. У Угарској се без званичног кортешовања не може ни камен са камена помаћи. Кортешовање је све и сва, само не може отклонити — дефицит, па за то сам ја потпуно уверен, да чак ни патриотични нотароши неће моћи земаљску изложбу спасти од бламаже. То јој је суђе, но, па тако мора бити!

Кад се већ дефицит не даје отклонити — тако мисле меродавни кругови — а оно дај да отклонимо, т. ј. одложимо — српски сабор! Разлог се за то може врло лако наћи, само кад се хоће. Ето, у то доба, када се требао отворити сабор, доћиће у Пожегу наш краљ, па га Герман мора по дужности поздравити, те с тога не може присуствовати при сабору и с тога се и исти мора одложити. А ја велим, да би сабор могао саборисати и без Германа, а друго с тим боље, што ће краљ у то доба бити у Пожези, бар би тако могао из најближе близине дознати, шта српски народ хоће и шта га тишти. Али баш то као да се неће

У осталом, кад се једном одгоди сабор, онда ће се лако наћи узрок за друго и треће одгођење, па да се тако изабрани посланици ни не сакупе, као што нису саборисали посланици ни оног сабор, који је по-

сле Германовог наименовања распуштен и „одгођен.“ Јер ето сада мора Герман у Пожегу, па с тога не може сабора бити. За тим ће се отворити угарски сабор, те се не може никако допустити, да у исто доба и српски сабор саборише. За тим наступа зима, па се из здравствених обзира не може дозволити, да се људи из Горње Крајине, Баната и Бачке потруде чак у Карловце, јер могу путем нацепети и запатити какву љуту болест, од које могу чак и умрети, а то био крајњи варваризам од стране Тисине и Германове. Најзад кад опет наступи пролеће, онда ће „меродавни“ рећи: кад није до сад било сабора, не треба ни од сад. Нами је добро и без сабора, а коме није добро нећ се сели у Америку ил нећ оде Ђирилу и Методију на небо. На земљи не може бити српског сабора — док је Тисе и Германа, т. ј. догод српски народ не узбуде хтео бирати такве посланике, какве им они са будимпештанских конференција препоручују.

Но народ је вечит. Претуррио је преко своје главе и веће још беде и напасти, па ће се једном опростити и ове дапашње, а дао би бог да ја не будем злогласник и да се наш сабор још ове године састане. Ја бар сумњам, а радовао бих се, кад ми се сумња не би обистинила.

Поред свег тога ми се ипак можемо поносити, јер сад видимо, да нас се боје! Докле још нас нису прегазили, још морају о нама рачуна водити, па ако се тако увек будемо и даље држали, онда нам је победа извесна.

Него ја сам се јако одмакао од главне ствари. Почео сам с изложбом, а прешао сам на — одложење нашег сабора! Сад бих требао опет прећи на изложбу, али пошто би тиме запремио и сувише места у овом листу, то остављам то за други пут.

Милосав.

ПОДЛИСТАК

Турчин Усо каурски шиљбот.

(Свршетак.)

„Што ме тако мучиш?“

„Познаш ли ме капларе?“

„Не познам.“

„Јеси ли се болан препануо?“

„Да боме, не умире се радо.“

„Ја сам ти Усо, твој онај шиљбот.“

„Ма јеси ли ти то Усо, по богу брата?!“

„Јесам! одвежите га!“

„Ја те нисам мога у томе сјајноме одијелу познати, а и турбан си на очи намака, па и брк ти је пуно већи.“

„Хе, онда сам још мален брк има, кад си ме на шиљботу држа. Онај твој шиљбот, кога сам, што не, баш јуначки одшиљбота, помога ми је, што сам сада ево ово.“

„Ми смо се онда сви твоје јуначтву дивили и свакоме приповедали.“

„Чујете ми ви момци, што каплар каже?“

„Чујемо буљукбаша, а видели смо већ и ми, да си прави јунак.“

„Чујеш ли капларе, што момци веле?“

„Чујем Усо, баш си и код нас на гласу; али зашто си мене тако мучио, кад си кроз шиљботање оно на глас доша?“

„Зато, што си и ти мене онда на шиљботу мучио.“

„Нисам ја тебе мучио, већ је онако бити морало; та знаш, да сам онда једнога солдата кући пустио, а тебе да је мајор на пошти затека, био би тебе и све нас ради куге помушкета и спалио.“

„Јест, јест! али кад је мајор отиша, ниси ме хтио одмах проминути. Ја сам онда млад био, па сам мислио оде глава; ти си се самном онда крупно шалио, а ја теби ево сада одшалио, дакле шило за огњило.“

„Е, Усо! крупнија је твоја шала била.“

„Чини ти се, и мени је до грла било.“

„Ти онда ниси бар пуно кварова, само нешто дувана, а ја кроз твоју шалу ваљда два вола, јер да ме ти ухапсио ниси, можда би моје волове већ био стига.“

„Небригај се за волове, кад су само амо прешли.“

Усо се окрене на заштије и заповиди:

У Ш Т И П Ц И.

Герман укида наш стари лепи обичај, знамење. Он је дабогме против тога да све добије одма своје име, јер ако станемо сваку ствар својим именом звати, најгоре би било по — Германа.

* * *
Архимандрит Дучић, при читању „Стражилова“ рећи ће: А какво је **страшилово!**

* * *
Сад ће он написати другу студију, у којој ће доказати да је он наследник пећке патријаршије. Ту мисао зацело није нашао у другог, јер тако што ницом и неће пасти на ум.

* * *
Да л' је, боже, уредник „Ујв. дика“, частећи се у српском манастиру, бар једаред рекао, да не мрзи Србе.

* * *
У Беочину се угњездио јунак велоцибеда.

* * *
Шта би рекао Цампи, кад би му калуђери изнели за вечеру мало свете мошчи? **Е.**

Кад немаш новаца.

Кад ко нема новаца
Он се може шегат';
Кад ко нема новаца,
Он може ћергат';
Та кад немаш новаца,
Свашта може бити,
Само једно никада: —
Руменике пити.

У Сомбору 1885.

Налим.

Ђира. Чујеш ли како се новац просипа.

Спира. Чујем. Анђелић хоће да се покаже леп пред паством.

Ђира. Шта? Пред паством?

Спира. Зар сам тако реко. Па добро, ни то не поричем.

Ђира. Даклем за који дан па ће се у Кремзиру састати Гирс, Калноки, Таф и Тисин заменик. Да ли ће ти људи заиста бити репрезентанти дугог мира.

Спира. То ти нико извесно не може казати. Али да ће они бити репрезентанти 217 милиона дефицита, — то се и без врачаре зна.

У Беочину.

Сред клостера Беочина
Славно чaste славног сина,
Уредника „Ујвидика“,
Све ринфлајшом од паприка,
И мелшпајзом од буника.

Ал' то њему није доста:
„Шта мислите 'ваког госта!
С женом, с децом дођох симо,
Да се мало наситимо,
Изхранимо, изгојимо!“

„Зар је ово света дворба!
Паучина и клин-чорба!
И код куће имам тога:
Дед прасета дебелога,
Па и вина сремачкога.“

„Дедер ти, Хасане, иди одмах к Дивидару и реци му, да његов побро каплар Столе тражи своје волове, и да је код мене, нека и он к нама одмах дође. А ти Јусуфе, иди Мујаги, кажи му за капларове волове, а ти Мехмеде, иди к Омеру, па га питај за волове, и да сте ми прије залазка сунца с воловима ође.“

„Евала ти, Усо! кад се тако за моје волове бриниш.“

„Е, болап, како не би? Иди ти самном на ручак, небритај се за волове, догна ће њих моје делије.“

Столе и Усо одоше кући усиној, па кад су доручали и чибукe запалили, рећи ће Усо:

„Капларе! Добио сам сина, настрижи га, да се иза наших шала покумимо, јер знаш болап, да наша служба треба, преко грабе добра знанца, побру или кума имати, да један другоме што у служби помогнемо.“

„Драге воље, мили Усо.“

„Е, па добро, идем — знаш мојој Миљи казати.“

„Што ти је жени име Миља?“

„Да.“

„Ето видиш чуда!“

„Зашто?“

„И мојој је Смиља, дакле су имењаче, па ће ако бог да и добре куме бити.“

„Боже дај.“

Усо оде и одмах се врати.

„Она те радо за кума прима, јер сам јој ја пуно пута о теби казива.“

„Живила!“

Столе упита: „Какво ћемо име дати?“

„Е, знаш болап име дедино, који је први јунак на крајини био.“

„А како му је име било?“

„Алија — бива!“

„Живио и унук Алија, дао бог, те и он јунак био!“

„Евала ти!“

„Баш је чудо, и ја имам сина Алију.“

„Не говори, та то је име наше турско.“

„Знам, знам, али ми каури зовемо Алексу — Алија, није ли то све једно?“

„Таман болап, баш тако бива!“

Ето ти и Дивидара, поздрави по турски буљукбашу, а побри Столи руку стисну и сав се од радости тресе, те ће рећи:

„Пожурте се, брже боље,
Нећу добро, већ најбољ’,
Дедер шунку сада слану,
И ракију замедљану,
Јер ћу рећи све Герману“

„Ја сам човек соја чиста,
Па и велосипедиста,
Пишем чланке поред лампи’,
Господар сам нашој штампи,
А зовем се дилбер-Цампи.“

Калуђери на врат на нос,
Као да их шчеп’о занос,
Отворише све подруме,
Па и шпајзе и лагуме,
Да с’ отресу таке чуме.

Трајало је тако стање,
Пировање, бекријање,
Три недеље па и више,
Док шпајзове испразнише,
И подруме осушише.

Тада Цампи, као вампир;
Испив зејтин свакој лампи,
На ноге је своје стао,
Још се малко пољулао,
Понда малко накашљао :

„То баш беше динум-даном!
Хвалићу вас пред Германом;
Овде бити, јести, пити,
И вадраце изгрдити,
— Одмах ћу се угојити!“

„Послушајте мене сада!
(Јер сте близу Новог-Сада.)

Шта вам вреди вапша миса!
Зна и Герман, зна и Тиса, —
Ја ћу доћи опет — vissza.“

Е.

Ђука. Кажу ми, Шуко, морамо
ли ми данас што год казати?

Шука. Та кад немамо што рећи,
можемо и ћутати.

Ђука. Кад је тако, а ово хајдмо
кући.

Е.

П у с л и ц е.

Ето сад се чује да на Мартиновом брду нису
била ни двадесеторица, већ само њих о с а м. Тим се
бројем најбоље доказује њихова осам а.

У Тузли је допустила власт да наједаред пред-
стављају два позоришта — јер само тако може пу-
блика остати без и једног позоришта.

Кажу да ће доћи велика депутација из Босне да
у Пожеги поздраве краља. Наравно, они ће доћи на
лепим каруцама. Но краљ је можда већ дозволио праву
истину од оних, који му у Беч пешке долазе.

Бан Хедервари зна шта ради. Најпре је обрао
бостан туђ, па онда ће свој.

Кес, куме Анђелићу, бацај новце! Тако вичу нека
неваљала деца. — Кес, куме, кес! Изгори куме кеса!

„Е, буљукбаша и побре Столе, волови су нађени.“
„А ће су?“
„Ено их код Чатрње чувају (буљукбашини момци.“
„Е, онда ми мили побре живио!“
Усо донесе сина, Столе га настриже, те се пред Диви-
даром покумише.

Кад се сунце на гору навело, кренуше се сва три на
Чатрњу, ће нађоше заптије и волове.

Усо ће рећи:

„Чујеш куме Столе?!“

„Нуде!“

Сви ћемо те до међе пратити јер знам болац, ова
шума нигда сама није.“

„Е, па добро, вала ти!“

Заптије гонџе волове, а Столе, Усо и Дивидар заста-
доше луле пувећи; али из грла неко загрми:

„Стој! Не мичи се!“

Заптије се окаменише, а Столе упознаде глас и викну:

„Милошу, ево ме!“

„Хвала богу!“

Сви се састадоше, а Столе ће Уси:

„Ето видиш мили куме, ово су ти браћа моја.“

„Липо, липо. Па куд сте пошли?“

„Брата тражити.“

„Па да га сада нисте нашли?“

„Е, онда би град Тржац прије поноћи сав у пламену
и под мачем био.“

„Е болац, али вас је мало.“

„Док би се смркло, петдесет наших прелази амо, и
Тржац би готов био.“

„Казали ја теби куме, да би се браћа осветила?“

„Виђо, виђо, баш су момци од ока, али сад ћемо се
овди разстати, не бојим се, да ће ти се што догодити, кад
су ти таква браћа ту.“

„Е, дакле мили куме Усо, вала ти на свему, неш вите
код мене шиљботати.“

„Бре, куме и не желим, али неш ни ти на потрагу
волова заборабити.“

„Не бој се, то ћу памтити док сам жив.“

„Тако, тако!“

„С богом мили куме Усо и побре Дивидару!“

„Сретно цшо!“

М. Љ . . . братовић.

Даклем Анђелић сада већ путује поред Земуна и неогнито. За то му није одата почаст од Земунца. — Лажеш „Наше Доба“ — ми не вређамо оног кога непознајемо, већ оног кога и сувише зло познајемо.

Проба пера.

СХХИИ.

Данашњи малер.

Мисли лете као комарци
Око моје главе,
И љуљашку себи праве
Од косе ми плаве.

Задиру ме, заштипу ме
— Ха, ево је, ту је!
У тај часак даље прну,
Па опет дозује.

Ево већем четврт сата
Ловим их и вребам —
Ал не могу баш ни једну
За брк да укебам.

СХХИВ.

Молитвица.

Сачувај нас, боже,
Од јагњеће коже
(Коју лис обуче,
Да с' у тор увуче!)

СХХХ.

Је л' тако?

Ко ј' написа „Мекбета“,
„Хамлета“ и „Лира“? —
Треба л' за то Бакона
Славит', ил Шекспира?

Ја вам на то могу
Рећи као свето:
Њима је свеједно,
А и нама detto.

Ко срцем и душом
Велеумност чита
Тај не има каде
Да за име пита.

Критичари писличари
Са треножног трона
Неће створит' ни Шекспира,
Ни нова Бакона.

СХХХИ.

Младост — лудост.

Кад сам био мален
— Пре буквара, штице —
Љубиле ме девојке,
А ја брис'о лице.

Сад се тога сећам
Као кроз неко грађе; —
Пољупци су били луди
— Још луђе брисање.

Г—д—н.

Политички и неполитички речник*)

За „Стармали“ пише Жераница.

Герман. То је термометар, који само ваља ставити коме близу срца, па ћемо таки видити, је л' нам тај пријатељ или непријатељ.

Германија. То је управо једна држава, — али боље би било да је Германова жена, па да га у своју Даљину од нас одвуче.

Рен. Посластица, коју калуђери по скупе новце купују, да нам је под нос натрв. Ал кад им се отме треница, онда ће сами мирисати.

Коњовић. Човек који се труди да подели Сомбор на две поле. Једна би пола била бор, а она друга би пола био он са његовом партијом.

Цеп. У неких новинара нешто тако дубоко, да ту могу стрпати и нове новце и свој стари карактер.

Пошта. Институт, где се проба званично поштење.

Русија. За неке министре болест, од које беже чак у Остенде.

Ђурковић. Ритер, који би хтео Србе да преведе жедне преко воде. — Али на срећу Срби нису жедни, бар нису жедни његове воде.

Месија. Од кога људи чекају спасење. Поп Панта оставља нама Месију, а за себе задржава сесију.

Посесија. Поп Панта вели: не би ми ништа вредила цела сесија, кад неби имао посесије.

Празна воденица. „Наше Доба.“ Макар да се често пуни карловачким мливом.

Сремски судови. Ко их не зна скупо би их платио.

*) Овај је речник без азбучнога реда. А зашто? — Јер је и намењен онима који све раде без реда и преко реда.

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

К у в е ж д и в. Завод за издржање неких „напред-
нијих“ душица и голубица.

Н а р о д н и ф о н д о в и. Види Анђелићева каса.

Б е к и ћ. Путник, који путује за пакрачки декрет
за Кушевића и Ђурковића.

К р а ј. Како коме. И како кад. Али моме реч-
нику још није.

(Продужиће се.)

Моја дика.

Љубио сам анђеоче,
Бела лика, свилни власи,
За њим' само летили су,
Тешки моји сви уздаси.

Плавокоса — горки јаде —
За љубав ми није знала,
Нељубљену своју руку,
Друго ме је она дала.

Завол'о сам црнооку,
Вита стаса, лица чедна;
Али и њу изгуби ми
Моја душа давно бедна.

Гаравуша, није чудо,
Као сваки ђаво мали,
Љубила је — али како?
Љубила ме ј' тек у шали,

Ал' сад имам једну дикву,
К'о зора је у облику,
За њу м' само срце мари,
А тај дика: пиљер стари.

У Сомбору 7. Априла 1885.

Ранко.

Досетке и наивности из дечијег света.

Скупно их Љ. Ј.

Мала Ката једном окашљавила од тоциљања, па
је цело вече кашљала.

„Јеси видела“ — рече јој мати — „како пролази
онај, ко старије не слуша. Да си ме послушала, па
да се ниси толико тоциљала, сад неби кашљала.“

Ката је мислила, да се само од тоциљања ока-
шљави, јер она дотле никад није кашљала.

Једанпут затече она свог деду, који је врло стар
био, где се јако закашљао.

„Аха, деда“ — рече Ката — „оћеш да се то-
циљаш!“

Једанпут, кад је највећа врућина била, седео је
мали Славко пред кућом на басамцима. На глави је,

као што обично сва деца у оним местима где има
пожарника, имао пожарничку капу, која је за њега
малог (био је тек у четвртој години) доста била тешка.
Зраци сунчани упрли су у њега, и које тешка капа,
које топли зраци учинише, да је све зној цурио уз
његово лице. Но био је тако наиван, да није знао
себи да помогне, да устане са сунца и да оде у лад,
него је, седећи на сунцу, безазлено погледао на небо,
а уснице његове шаптале су: „дај боже да буде жима,
(зима) дај боже да буде жима.“

Дуго би још био седео тако и чекао „жиму“, да
га мати, која је иза њега стајала, не узе за руку и
не одведе у лад.

Мала Милка пробудила се једно јутро рано, па
кад је погледала кроз прозор, видела је она први пут
у свом животу снег, који је преко ноћ нападао и по-
крио земљу.

Она се зачуди шта је то, па запита своју матер:
„Ста је то, мама, тато бело на сотату?“

Мати јој се нашали и рече:

„То је, рано, бога просо перје по земљи.“

У том се промоли на прозору један чива, па рече:

„Домаћице, имаш перје на продај?“

Мати му рече да нема, и чива оде својим путем.

Тек што је он отишао, а мала Милка рече матери:

„А сто он, мама, исте да тупи пелја, тад ето мозе
са сотата забадава натупити?“

Отац поведе једном малу Дару са собом у В. у
госте. Кад су отишли тамо, домаћин их врло лепо
дочека, и отац дарин и домаћин упустише се у раз-
говор, а за малу Дару сасвим и заборавише. Она је
међутим стала на један ћошак пећи, а на другом
ћошку стајао је мало већи домаћинов син, па је звецкао
дугмади, а баш је било пролеће, доба, кад се деца
играју с дугмадима. Деца су се погледала, а ни једно
не хтеде да отпочне дипломатске разговоре дечије.

Домаћин се обазре пећи, па кад виде, како се
деца погледају, а ништа не говоре, а он рече своме
сину:

„А што се ти, Браниславе, не играш са малом
гошћом?“

„Е, кад нема дугмади“ — одговори Бранислав,
па погледа испод обрва малу гошћу.

Отац малог Душка дошао једном кући касно у
вече, па седе, да вечера. Баш је било кокошијег папри-
каша. Мали се Душко непрестано врзао око њега и
искао је да му да да једе. Кад је год Душко заискао,
отац му је мећао кокошију ногу у тањир. Душко би
узео ногу и метуо опет натраг у чанак, а ништа није
говорио. Ал' кад је отац на искање његово четир-пет
пута све му ногу давао, а он расрђено рече:

„Та што ми све паткину руку дајеш?“

„Тата! — рећи ће мала Зорка своме оцу —
„наш деда попа увек придикује из придикаонице, па

ШТО И ТИ НЕ НАПРАВИШ МАМИ ПРИДИКАОНИЦУ, КАД СВЕ
КАЖЕШ, ДА ОНА ПРИДИКУЈЕ?*

Избило два сата после подне. Учитељ ушао у школу. Сви ученици ућутали ко муве, али је један од ученика тако врештао, да је учитељ зацело држао, да га је фрас уватио. Затим брзо потражи тога што плаче, и нађе малог Ђоку, где се све купа у сузама.

„Шта је, Ђоко, теби?“ — рече учитељ.

„Молим, господине, пуко ми свитњак“ — одговори Ђока још кроз већи врисак.

При богослужењу у цркви многи су ученици били јако немирни. Кад се богослужење свршило и кад су се ученици вратили у школу, учитељ је све оне, који су били немирни, казнио. Ови су се дерали, а за то мали Милаш пришапну своје другу:

„Ковач кјје, далеко се чује.“

„Кога ти Милка све волеш?“ — запита мати малу Милку.

Милка поче ређати,

„Водем тату, мајту, маму и сећел и сонбоне.“

Мали Влада од све и мушке и женске деце најволио малу Вукицу; а и она је њега од све деце највећма волила.

Једном ће се неко нашалити и рећи Влади:

„Море, Вlado, тебе Вукица више неволи. Сад воле једног швабу.“

„Е, а ја ћу њу ћушити“ — одговори Влада набусито. —

Дакле и међу децом има освете за неверност.

(Два већника) — А: „Но ви врло лепо оправдавате народно поверење и вашу дужност, та ви никада, у општ. већу ни уста не отвористе за општу корист!“

Б: „Ко каже да ја не отварам уста, тако на пр. кад ви говорите ја увек зевам.“

(С л а в о љ у б љ е.) Два странца гледају мрамор плочу, узидану на кући, где се славан песник родио.

— „Дали ће, кад ја умрем, и на мојем стану бити што написано?“ — запитаће један.

— „Дабогме“ — одговори други, „биће написано: „Ова је кућа за издавање.“

(Д о б а р с а в е т) А: „Пријатељу! растужен сам јако!“

Б: „А зашто?“

А: „Отац ми одлучно забрањује, да узем моју дивну Милицу за жену.“

Б: „Да сам на твојем месту, ја бих је баш зато узео.“

А: „Зар без очеве дозволе??!“

Б: „Па дабогме, није ни он тебе питао, када је узимао, твоју матер за жену!“

(П о з н а н и к) У једној њемачкој вароши уђе крвник (фрајмун) у гостионицу, ту виде неког подозривог човека, — коме — после дужег посматрања — опица врат с' речима:

— „Хо мај, та ви сте ми јако познати, нисам ли вас ја кадгода већ обесио.“

(П и т а њ е б е з о д г в о р а) Колико треба марвени лекар да пије, да његови пацијенти примете е је пијан?*

Срдан.

РЕБУС.

ЋУР | -ковић.
| -Ђевић.
| -ић.

Ово је чудноват ребус. Ко га је оваког сложио то зна бог — или ђаво.

Немојте се трудити да овај ребус решите. Он се у опште и не може решити. Могао би се само — пресећи.

Новије књиге и листови

које уредништво прима у замену:

Српска народна епопеја два јавна предавања Милана С. Ђуричића. У Београду штампарија напредне странке 1885. Цена 50 п. дин.

Архијепископ Данило П. Српска књижевност прве половине XIV-ог века написао Милан С. Ђуричић. У Београду штампарија напредне странке. 1885. Цена 1 динар.

Србинови записници. Записује Србин-Милош Грабовачки. Излази једанпут месечно. Претплата на целу годину 60 новч или динар и по. Поједини бројеви стају 5 п. На 100 комада 40% раб. Бр. 12.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 15. марта

1885. до
даље наредбе.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ: (товарна лађаторником и петком увек после 7 сати у вече.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ и станице НА ТИСИ: Средом и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: уторником, средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после п.

Од НОВОГА САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: Средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЦАРИГРАД преко РУШ-ЧУКА-ВАРНЕ: Недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у БУДИМПЕШТУ: Сваки дан у 10^{3/4} сах. пре подне.

Н. Сад. 12 марта (28 фебр.) 1885.

Агенција.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У Н. САДУ

ПРОДАЈЕ СА СВОГА СТОВАРИШТА!

Књиге за школу:

Бунвар са сликама за српске основне школе, ново издање	Ф. н.	—16
Упутство уз бунвар за основне школе	—10	
Црквено-словенски бунвар са читанком ново издање	—16	
Читанка за други разред српске основне школе	—24	
„ „ трећи „ „ „ „	—28	
„ „ четврти „ „ „ „	—34	
Читанка за I. и II. разред црквено-словенских школа	—90	
Приповетке из Историје свега света, по Херцогу превео Вл. Красић, Стари век. Ово је дело добило награду од „Матице Српске“ књига је тврдо укоричена	—80	
Рачунски примери за ученике 3-ег разр. основ. шк.	—8	
„ „ „ „ 4-ог „ „ „	—8	
„ „ „ „ 5-ог „ „ „	—10	
„ „ „ „ 6-ог „ „ „	—8	
Зоологија за учитељске и више девојачке школе, израдио Владан Арсенијевић, професор учитељске школе у Горњем Карловцу, цена је књизи	—80	
Велика катавасија од Ђоке Петровића, катихете на уч. шк.	1.—	
Мала катавасија од Поповића пароха.	—20	
Гимнастичке игре са сликама. Део I.	1.—	
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама, друго издање	—10	
Дисциплинарна правила за учитеље срп. основних школа	—10	
Наставни план за срп. нар. учитеље	—20	
Нове метарске мере	—10	

Књиге за школу и народ:

ПОЧЕТНИЦЕ ПРИРОДНИХ НАУКА.

1. <i>Ошти увод у природне науке</i> , написао Т. Х. Хексли, превод д-ра Лазе Пачуа	Ф. н.	—50
2. <i>Хемија</i> од Х. К. Роскоу, професора хемије у Манчестру. Српски превод од Стевана В. Поповића, шк. референта. Са 36 слика, укоричена	—50	
3. <i>Физика</i> од Валфурга Стеварта, професора физике у Манчестру. Српски превод од Стевана В. Поповића школ. референта. Са 48 слика укоричена	—50	
4. <i>Физикална географија</i> од А. Гејкије професора геологије у Единбургу. Српски превод од Др. Лазе Пачуа, са 20 слика, укоричена	—50	
5. <i>Геологија</i> од А. Гејкије, професора геологије у Единбургу. Српски превод од Др. Л. Пачуа, са 47 слика, укоричена	—50	
6. <i>Зоологија</i> од О. Смита, професора зоологије у Страсбургу. Српски превод од Владана Арсенијевића, професора српске учитељске школе у Г. Карловцу. Са 45 слика, укоричена	—50	
7. <i>Астрономија</i> од Н. Локиера, члана краљ. друштва у Лондону. Српски превод од др. Ђорђа Патошевића глав. школ. референта. Са 47 слика, укоричена	Ф. н.	—50
8. <i>Ботаника</i> од Х. А. де Вари професора ботанике у Страсбургу. Српски превод од Владана Арсенијевића, профес. срп. учит. школе у Г. Карловцу. Са 45 слика, укоричена	—50	
9. <i>Физиологија</i> , од М. Форетера, превод др. Лазе Пачуа, са сликама	—60	
10. <i>Минералологија</i> . Од К. Петерса. Са 46 слика у тексту. Превод И. М. Душманића, тврдо укоричена	—50	
11. <i>Нико се чува и негује здравље женскиња и мале деце</i> од др. Љ. Радивојевића	—20	
12. <i>Помоћ у нужди и опасности док лекар не дође</i> , од И. В. Поповића, цена	—30	

<i>Најважнији проналасци у XIX. веку</i> . Написао Стеван В. Поповић епар. шк. рефер. Са 40 слика. Цена је књизи	1.—
<i>Здравље и напредак наше деце</i> , за народ написао Др. Милан Јовановић-Вагут	—60
<i>О дифтеритичној сратобољи</i> за српске матере написао др. И. Огњановић	—20
<i>Енос Арден</i> од Тенисна, превод Змај-Јована Јовановића	—50

<i>Из српскога живота</i> приповетке Стевана В. Поповића	Ф. н.	1.—
<i>О телесном одгајању деце</i>	—20	
<i>Народни лекари</i> од дра М. Јовановића књ. I—VIII. св. Ф.	2.—	
<i>Бадњан</i> дарак доброј деци од Чика Стеве	—25	
<i>„Радован“</i> 4 свеске у тврдим корицама	1.—	
<i>„Невен“</i> чика Јовин лист за 1880 тврдо укоричен	2.—	
— Исти у дивот-корицама	2.60	
<i>„Невен“</i> чика Јовин лист за 1881 тврдо укоричен	4.—	
— Исти у дивот-корицама	4.60	
<i>„Невен“</i> чика Јовин лист за 1882 тврдо укоричен	4.—	
— Исти у дивот-корицама	4.60	
<i>„Невен“</i> чика Јовин лист за 1883 тврдо укоричен	4.—	
— Исти у дивот-корицама	4.60	
<i>„Невен“</i> чика Јовин лист за 1884 тврдо укоричен	4.—	
— Исти у дивот-корицама	4.60	
<i>Срп. Илустр. Новине</i> за 1881 1—12 бр. у дивот-корицама	4.—	
„ „ „ „ 1882 13—36 бр. „ „ „	8.—	
„ „ „ „ 1881—1882: 1—36 „ „ „	12.—	
<i>Индустрија и њени чиноци у Србији</i> , написао Драгутин С. Милутиновић	—20	
<i>Русија и балканско питање</i>	—40	
<i>Српске народне здравице</i> о славама, крсном имену и др. Женидбе у јуначким српским нар. песмама, прибрао и пропратио С. В. П. књига броји 338 страна.	—60	
<i>Ревизор</i> од Н. Гогоља	—50	
<i>Завјет Ивањској градини</i> Босанска приповјетка од П. Деспотовића, цена	—20	
Мала библиотека свеска I.	—10	
„ „ „ II.	—10	
„ „ „ III. „Новина“ I.	—60	
„ „ „ IV. „Новина“ II.	—80	
<i>„Илустрована ратна кроника“</i> седам свезака 29 табака са 104 слике, у меком повезу	3.—	
<i>Мала Лазарица</i> , песме за народ I. и II. свеска.	—20	
<i>Поријекло Зимонића</i> породице и поп-Богдан Зимонић, са верним ликом попа-Богдана	—20	
<i>Удео листан</i> , приповетка од Јакова Игњатовића.	—50	
<i>За слободу</i> . Слике из херцеговачке и пригорске војне 1876. Књига I. и II.	1.40	
<i>Славенска слога</i> или руска војна 1877—8. од М. Шобајина	—50	
<i>„Стража“</i> , књига за науку, књижевност и друштвени живот за 1878—1879. шест књига	6.—	
<i>„Стармали“</i> за годину 1878	2.—	
Даље свака друга година до данас по	4.—	
<i>„Глас народа“</i> за 1874	2.—	
<i>Милошева или ослобођење Србије</i> од Ј. Новића	—40	
<i>Херцеговачко рођење</i> од Чермака мање слике	—40	
<i>Приповетке мојој кћери</i> I. и II. свеска	1.20	
<i>Оцеви и деца</i> роман И. С. Тургењева	1.—	
<i>Велики свет</i> . Новела Грофа Вл. Ал. Сологуба	—40	
<i>Стари и нови мајстори</i> , роман од Јаше Игњатовића	1.—	
<i>„Приреда“</i> економски лист за 1880. тврдо укоричен	1.20	
<i>Успомене из горње крајине</i> . путне белешке из год. 1880. написао Владимир Красић	—40	
<i>Канџе нам ваља подизати економске школе</i> написао Јован Живановић, професор	—10	
<i>Јагода</i> , дивот-издање са 68 лепих слика разних врста јагода у тексту, од професора дра Ђорђа Радића	—60	
<i>Савети мојој кћери</i> , од Ј. Н. Буља, превод с фран. Г. и П.	1.20	
<i>Дневник залчица човека</i> , од И. Тургењева	—30	
<i>О коњу</i> , написао Ђ. Глибошки	—30	
<i>Из живота светих угодника божјих</i>	—60	
<i>Из живота светих угодника божјих</i> I. и II. св.	1.20	
Библијотекa одабраних романа I. и II. део <i>Јогуница</i>	1.35	
„ „ „ „ I. и II. део <i>Кумјасинови</i>	1.50	
<i>Пловиград</i> , прича Жил-Верна	—60	
<i>О филоксеру</i> , написао проф. М. Петровић	—20	
<i>Народностина инеза Милоша Обреновића</i> у припов. из његовог живота и још неке приче из 1848.	—50	